

Rondjes draaien boven het wad

Zodra wij onze auto hebben geparkeerd, op de enige parkeerplaats voor 'gasten van de havenkraan', arriveert gastvrouw Sjaan. Niks geen sleutel overhandigen en weg, nee, Sjaan zal ons naar boven begeleiden. En dat blijkt hard nodig, want de kraan barst van het technisch vernuft. Het waait behoorlijk maar onze gastvrouw verzekert ons dat de kraan zeker windkracht twaalf kan hebben.

Een kadellift („niet de knop loslaten, want dan doet 'ie niks meer"), brengt ons tot halverwege. In de buislift („niet op de rode knop staan, dan staat alles stil") gaan we verder omhoog. Gedrieën persen we ons rondom de buis, het past maar net. Toch kunnen ook dikbuikige types er best in, weet Sjaan uit ervaring.

Het duizelt ons al bijna van de informatie en dan hebben we de snufjes in het voormalige machinehuis, nu verbouwd tot hotelkamer, nog niet gehad. Via een aanraakscherm kunnen we alle lampen in de ruimte aan en uit doen en de verwarming een standje hoger of lager zetten. Het geheel is kleiner dan we ons hadden voorgesteld, maar de inrichting overtreft onze verwachtingen. De stalen muren zijn knalrood en kobaltblauw geschilderd, het beddengoed is stijlvol zwart.

„Dit is nog niet alles", roept Sjaan. Een trapje omhoog leidt naar de voormalige besturingscabine mét stoel en stuurknuppel. De kraan kan namelijk nog steeds draaien! Zo kunnen we het uitzicht naar believen veranderen. „'s Avonds is het leuk om naar de stad te draaien, en als je naar bed gaat, draai je 'm naar het water. 's Morgens bij het wakker worden, zie je alle boten uitvaren", tipt Sjaan. We volgen direct haar advies op, 360 graden rond; was het niet altijd onze droom om zo'n machtige machine in werking te stellen?

Nadat onze gastvrouw een stuk of vier keer heeft herhaald dat we vooral moeten belen als er iets is, laat ze ons alleen. Tijd om de omgeving even in ons op te nemen. Wat een

uitzicht, we zijn er stil van. Hoewel we het eigenlijk zonde vinden om ons mooie optrekje te verlaten („We moeten maar pizza's laten bezorgen", oppert mijn gezelschap nog), aanvaarden we de weg naar beneden om te gaan eten bij eetcafé Nooitgedagd in het centrum.

Een volle maag en drie uur later staan

we weer bij 'onze' kraan. Ietwat nerveus, zouden we er wel in komen zonder Sjaan? En gedronken ook nog, terwijl er nog zo werd gewaarschuwd in het grote boek: 'Wees matig met alcohol, lopen op een draaiende kraan verlangt alertheid'. Het lukt, een paar minuten later staan we weer zeventien meter boven de kade.

Gauw achter de stuurknuppel en draaien met die kraan; zo, weten de Harlingers meteen dat we er weer zijn. Het dvd-scherm blijft zwart, dat is een minpuntje. Maar het bed lonkt ook en met uitzicht op de vuurtoren van Terschelling in de verte vallen we als een blok in slaap.

Tegen achten worden we wakker van het mechanische gezoem van de buislift. Dat is even schrikken, maar dan herinneren we ons wat Sjaan heeft verteld. De bakker zou ons ontbijt hoogstpersoonlijk in de lift zetten. De overdadig gevulde mand met verse broodjes, eitjes en een thermoskannetje verse jus is een uitstekend begin van de dag. Alleen een krantje zou er nog bij mogen, wat ons betreft.

Nu zijn we, zo zonder tv, verstoken van het wereldnieuws. Wat ook wel weer een onthaastend effect heeft. De wereld even letterlijk onder ons gelaten. Althans, dat denken we. Want terwijl we genieten van het uitzicht op de Harlinger haven valt ons oog op een enorm lange slang die in het water wordt uitgerold, geflankeerd door verschillende bootjes. Als we later, weer met beide benen op de kade, poolshoogte nemen, blijkt het een demonstratie van een oliescherm door Rijkswaterstaat te zijn. Een media-event van de eerste orde. Alle Friese media zijn er bij. Toch nog bovenop het nieuws, daar in die Harlinger havenkraan!

INES JONKER

